

Audiència. La pregària de Jesús moribund a la creu

Benet XVI reflexiona sobre la pregària de Jesús en els moments abans de la seva mort en la creu. Ens convida a què en la pregària portem a Déu les nostres creus de cada dia, amb la certesa que ell està present i ens escolta.

10/03/2012

Benvolguts germans i germanes,

Avui vull reflexionar amb vosaltres sobre la pregària de Jesús en la imminència de la mort, detenint-me en allò que expliquen sant Marc i sant Mateu. Els dos evangelistes ens presenten la pregària de Jesús moribund, no sols en llengua grega, en què està escrit el seu relat, sinó també, per la importància d'aquelles paraules, en una barreja d'hebreu i arameu. D'aquesta manera, van transmetre no sols el contingut, sinó fins i tot el so que aquesta pregària va tenir en els llavis de Jesús: escoltem realment les paraules de Jesús com eren. Al mateix temps, ens van descriure l'actitud dels presents en el moment de la crucifixió, que no van comprendre —o no van voler comprendre— aquesta pregària.

Com hem escoltat, escriu sant Marc: «Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. I a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota

la força: “*Eloí, Eloí, ¿lemá sabactani?* —*que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m’has abandonat?»* (Mc 15, 33-34). En l’estructura del relat, la pregària, el crit de Jesús s’eleva al cim de les tres hores de tenebres que, des del migdia fins a les tres de la tarda, van cobrir tota la terra.

Aquestes tres hores de foscor són, a la vegada, la continuació d’un espai de temps anterior, també de tres hores, que va començar amb la crucifixió de Jesús. L’evangelista sant Marc, en efecte, ens informa que:

«*Eren les nou del matí quan el crucificaren*» (Mc 15, 25). Del conjunt de les indicacions horàries del relat, les sis hores de Jesús a la creu estan articulades en dues parts cronològicament equivalents.

En les tres primeres hores, des de les nou fins al migdia, tenen lloc les burles per part de diversos grups de persones, que mostren el seu escepticisme i afirmen que no

creuen. Escriu sant Marc: *«Els qui passaven per allí l'injuriaven»* (Mc 15, 29); *«també els grans sacerdots se'n burlaven entre ells i amb els mestres de la Llei»* (Mc 15, 31); *«també l'insultaven els qui estaven crucificats amb ell»* (Mc 15, 32). En les tres hores següents, des de migdia «fins a les tres de la tarda», l'evangelista parla només de les tenebres que cobrien tota la terra; la foscor ocupa ella sola tota l'escena, sense cap referència a moviments de personatges o a paraules. Quan Jesús s'acosta cada vegada més a la mort, només hi ha la foscor que cobreix «tota la terra». Fins i tot el cosmos pren part en aquest esdeveniment: la foscor comprèn persones i coses, però també en aquest moment de tenebres Déu hi és present, no abandona. En la tradició bíblica, la foscor té un significat ambivalent: és signe de la presència i de l'acció del mal, però també d'una misteriosa presència i acció de Déu, que és

capaç de vèncer qualsevol tenebra. En el Llibre de l'Èxode, per exemple, llegim: «El Senyor va dir a Moisès: “*Jo et vindré a trobar enmig d'un núvol espès*”» (Ex 19, 9); i també: «*El poble es mantenia lluny quan Moisès es va acostar al núvol espès on Déu era present*» (Ex 20, 21). En els discursos del Deuteronomi, Moisès relata: «*El foc abrusava la muntanya amb flames que pujaven fins al cel, enmig de la foscor i d'espessa nuvolada*» (Dt 4, 11); vosaltres «*vau sentir la veu que sortia de la foscor, mentre el foc abrusava la muntanya*» (Dt 5, 23). En l'escena de la crucifixió de Jesús, les tenebres cobreixen la terra i són tenebres de mort en què el Fill de Déu se submergeix per a portar la vida amb el seu acte d'amor.

Tornant a la narració de sant Marc, Jesús, davant els insults de les diferents categories de persones, davant la foscor que ho cobreix tot, en el moment en què es troba davant

la mort, amb el crit de la seva
pregària mostra que, al costat del pes
del sofriment i de la mort on sembla
haver-hi abandó, l'absència de Déu,
ell té la plena certesa de la
proximitat del Pare, que aprova
aquest acte d'amor suprem, de
donació total d'ell mateix, encara que
no s'escolti, com en altres moments,
la veu de dalt. En llegir els evangelis,
ens adonem que Jesús, en altres
passatges importants de la seva
existència terrenal, havia vist com
als signes de la presència del Pare i
de l'aprovació en el seu camí d'amor
s'hi unia també la veu clarificadora
de Déu. Així, en l'episodi que segueix
al baptisme en el Jordà, en obrir-se
els cels, es va escoltar la paraula del
Pare: *«Tu ets el meu Fill, el meu
estimat; en tu m'he complagut»* (Mc 1,
11). Després, en la Transfiguració, el
signe del núvol va estar acompanyat
per la paraula: *«Aquest és el meu Fill,
el meu estimat; escolteu-lo»* (Mc 9, 7).
En canvi, en acostar-se la mort del

Crucificat, baixa el silenci; no s'escolta cap veu, encara que la mirada d'amor del Pare roman fixa en la donació d'amor del Fill.

Però, quin significat té la pregària de Jesús, aquell crit que eleva al Pare: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» El dubte de la seva missió, de la presència del Pare? En aquesta oració, no es reflecteix, potser, la consciència precisament d'haver estat abandonat? Les paraules que Jesús adreça al Pare són l'inici del Salm 22, on el salmista manifesta a Déu la tensió entre sentir-se abandonat i la consciència certa de la presència de Déu enmig del seu poble. El salmista prega: *«Crido de dia i no em respons, Déu meu; crido de nit, sense repòs. I això que tu ets el Sant, que té per tron les lloances d'Israel!»* (v. 3-4). El salmista parla de *crit* per expressar davant Déu, aparentment absent, tot el sofriment de la seva pregària: en el

moment d'angoixa la pregària es converteix en un crit.

I això passa també en la nostra relació amb el Senyor: davant les situacions més difícils i doloroses, quan sembla que Déu no escolta, no hem de témer confiar-li el pes que portem en el nostre cor, no hem de tenir por de dir-li a crits el nostre patiment; hem d'estar convençuts que Déu és a prop, encara que en aparença calli.

En repetir des de la creu precisament les paraules inicials del Salm, —«*Elí, Elí, ¿lemá sabactani?* —*que vol dir: 'Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*'» (Mt 27, 46), cridant les paraules del Salm, Jesús prega en el moment de l'últim rebuig dels homes, en el moment de l'abandó; prega, això no obstant, amb el Salm, conscient de la presència de Déu Pare també en aquesta hora en què sent el drama humà de la mort. Però

en nosaltres sorgeix una pregunta: Com és possible que un Déu tan poderós no intervingui per evitar aquesta prova terrible al seu Fill? És important comprendre que la pregària de Jesús no és el crit de qui va a l'encontre de la mort amb desesperació, i tampoc és el crit de qui és conscient d'haver estat abandonat. Jesús, en aquell moment, fa seu tot el Salm 22, el Salm del poble d'Israel que pateix, i d'aquesta manera pren sobre seu no sols la pena del seu poble, sinó també la pena de tots els homes que pateixen a causa de l'opressió del mal; i, al mateix temps, porta tot això al cor de Déu mateix amb la certesa que el seu crit serà escoltat en la Resurrecció: «El crit en el turment extrem és al mateix temps certesa de la resposta divina, certesa de la salvació, no sols per a Jesús mateix, sinó per a “molts”» (*Jesús de Natzaret II*). En aquesta pregària de Jesús es contenen la confiança extrema i

l'abandó a les mans de Déu, fins i tot quan sembla absent, quan sembla que resta en silenci, seguint un disseny que per a nosaltres és incomprendible. En el Catecisme de l'Església catòlica llegim: «Dintre l'amor redemptor que sempre l'unia al Pare, Jesús ens va assumir en l'esgarriament del nostre pecat pel que fa a Déu, fins poder dir en nom nostre des de la creu: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?"» (n. 603). El seu sofriment és un sofriment en comunió amb nosaltres i per nosaltres, que deriva de l'amor i ja porta en ell mateix la redempció, la victòria de l'amor.

Les persones presents al peu de creu de Jesús no aconsegueixen entendre'l i pensen que el seu crit és una súplica adreçada a Elies. En una escena agitada, cerquen apagar-li la set per prolongar-li la vida i verificar si realment Elies venia en ajut seu, però un fort crit va posar fi a la vida

terrenal de Jesús i al desig dels qui
eren al peu de la creu. En el moment
extrem, Jesús deixa que el seu cor
expressi el dolor, però deixa emergir,
al mateix temps, el sentit de la
presència del Pare i el consens al seu
disseny de salvació de la humanitat.
També nosaltres ens trobem sempre i
novament davant l'*avui* del
sofriment, del silenci de Déu —ho
expressem molts cops en la nostra
pregària—, però ens trobem també
davant l'*avui* de la Resurrecció, de la
resposta de Déu que va prendre
sobre seu els nostres sofriments, per
a carregar-los juntament amb
nosaltres i donar-nos l'esperança
ferma que seran vençuts (cf. Carta
encíclica *Spe salvi*, 35-40).

Benvolguts amics, en la pregària
portem a Déu les nostres creus de
cada dia, amb la certesa que ell està
present i ens escolta. El crit de Jesús
ens recorda que en la pregària hem
de superar les barreres del nostre *jo* i

dels nostres problemes i obrir-nos a les necessitats i als sofriments dels altres. La pregària de Jesús moribund a la creu ens ensenya a pregar amb amor per tants germans i germanes que senten el pes de la vida quotidiana, que viuen moments difícils, que travessen situacions de dolor, que no compten amb una paraula de consol. Portem tot això al cor de Déu, perquè també ells puguin sentir l'amor de Déu que no ens abandona mai. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
la-pregaria-de-jesus-moribund-a-la-
creu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-la-pregaria-de-jesus-moribund-a-la-creu/) (16/08/2025)